

[Undervisnings- og forskningsministeren]

mål om, hvem der har vundet, og hvem der ikke har vundet. Der er da ikke noget overraskende i, at regeringen ikke umiddelbart kan komme igennem med sit forslag, for vi har en mindretalsregering. Vi ønsker et bredt flertal, men vi har nogle meget stærke ønsker i regeringen, og dem agter vi at argumentere for, som vi også har gjort det i dag.

Jeg synes, det gode ved debatten i dag er, at vi trods alt har talt om, hvad formålet er, hvad det er, vi vil med skolen. Så er vi lidt uenige – på visse punkter meget uenige – om midlerne, men det er nok helt rigtigt at starte med målene, sådan som vi har gjort i dag.

Fru Pernille Forchhammer sagde som et indlæg i diskussionen om niveauer og deling, at alle børn skulle arbejde frem mod samme mål, og så skulle der være differentiering i undervisningen, fordi børnene har forskellige behov og forskelligt standpunkt. Det får mig til at spørge: Mener fru Pernille Forchhammer virkelig, at vi kan undgå at erkende, at nogle kan nå længere end andre? Og skal skolen være et sted, hvor der kun er ét mål, som alle skal nå, og ingen må nå videre, hvis ikke alle kan nå det? For hvis fru Pernille Forchhammer mener det, så bekræfter hun jo, hvad onde tunger har sagt, men jeg aldrig kunne drømme om at sige, nemlig at Socialdemokratiet mener, at hvad ikke alle kan lære, skal ingen lære.

Skulle vi ikke prøve at komme lidt ud over den debat – og jeg tror bare, fru Pernille Forchhammer fik formuleret sig forkert – for hvis vi skal nå frem til noget, skal vi også have så megen realitetssans med i debatten, at vi er klar over, hvor forskellige børn er, og at der skal være udfordringer til alle. I øvrigt skal de ikke stemples og sorteres i skolen, men det mener jeg heller ikke de bliver efter regeringens forslag.

I diskussionen om, hvorvidt vi skal have 2.000 friskoler eller ej, vil jeg gerne sige, at jeg – ganske frivilligt – er helt og aldeles enig i alt, hvad fru Eva Møller har sagt om den sag. Det oplæg, regeringen kommer med her, er ikke et oplæg om, at der nu skal være større forskel fra skole til skole med hensyn til skolens faglige mål. Vi har omhyggeligt opgivet dette med, at engelsk skulle starte senest i 4. klasse, og vi har strøget ordet »senest«, så det *skal* starte i 4. klasse, netop af hensyn til flyttebørnene, som har været nævnt i debatten.

Vi fastholder, at der i den danske folkeskole er nogle fælles mål for alle skoler, som gør, at hvis man flytter fra skole til skole til skole, er der en vis ensartethed med hensyn til de faglige mål, der arbejdes med. Til gengæld er der altså betydelig frihed med hensyn til, hvordan man vil nå de mål. Det er det, der hedder målstyring til forskel fra detailstyring, og det synes jeg egentlig også CD burde kunne tilslutte sig, for hvorfor skulle Centrum-Demokraterne være interesserede i at kommandere rundt med skolerne, når det gælder den måde, man organiserer undervisningen på?

Det, CD altid har slået på, er dette med, at der skal være nogle faglige krav, som er de samme for alle børn. Men det er der jo også i lige så høj grad i denne lovgivning som i den tidligere, og jeg vil endda føje til: i lidt højere grad i denne lovgivning, for dels sætter vi ambitionsniveauet op med lidt flere timer – og tanken er sandelig, at eleverne derved også gerne skulle kunne lære lidt mere – dels er der f.eks. et element som det, vi kalder vejledende opgavesæt, som jeg mener er et meget vigtigt instrument. Der er måske nogle, der ikke bryder sig om det, men jeg synes, jeg burde få anerkendelse fra Centrum-Demokraterne for, at vi faktisk her lader ministeriet eller Lærerskolen, eller hvordan det nu skal være, gå ind og hjælpe med at fremme den interne evaluering og diskussionen om, hvorvidt man nu har nået, hvad man skal, i skolens dagligdag.

Dernæst vil jeg sige nogle få ord om formålsparagraffen. Jeg håber, hr. Lysholm Christensen har bemærket – jeg fik det ikke sagt i første omgang – at kristendommen udtrykkeligt er nævnt i bemærkningerne til formålsparagraffen og det med præcis den begrundelse, han selv anførte i sin ordførertale, hvor han nemlig på et tidspunkt sagde: Vi skal opgive 1960'ernes og 1970'ernes illusion om, at børn vælger værdier frit – og jeg underforstod: som i et supermarked. Vi vælger ikke værdier i den blå luft, sagde hr. Lysholm Christensen.

Det har han fuldstændig ret i, og derfor er det meningsløst at stille det op, som om børnene skal lære lige meget om muhamedanisme, buddhisme og kristendom, og så kan de bagefter finde ud af, hvad de vil vælge. Det er det kultursyn, som har plaget de nordiske skoler i mange år, men som vi nu heldigvis er på vej væk fra, og hvor vi i stedet har fået et historisk